

Arrest

nr. 279 200 van 21 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 18 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat P. ROELS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, diende een eerste verzoek om internationale bescherming in op 27 juli 2018. De commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') nam op 29 april 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde in zijn arrest nr. X van 22 februari 2022 deze beslissing.

1.2. Verzoeker dient op 11 maart 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal neemt op 11 april 2022 een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt luidt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Palestijnse origine en bent u geboren op 27 oktober 1996 te Gaza. Uw vader werkte tot de staatsgreep van 2007 voor de Palestijnse autoriteit in Gaza en was lid van Fatah. Na 2007 werd het loon van uw vader, hoewel hij niet langer meer als ambtenaar werkte, nog steeds door de Palestijnse autoriteit betaald. Na 2007 werkte uw vader voor Fatah als regionaal voorzitter waarbij hij rapporten opmaakte over de situatie in Gaza en deze overmaakte aan de Palestijnse autoriteiten te Ramallah. In 2008 viel Al Qassam (militaire vleugel van Hamas) uw woning binnen, werd uw vader meegenomen en werd hij zes maanden opgesloten en gemarteld. Zes maanden na zijn vrijlating begon uw vader weer voor Fatah te werken. Rond maart 2011 was er opnieuw een inval in uw woning en werd uw vader meegenomen door leden van Hamas. Een week later werd u op terugweg van school door leden van Hamas in een wagen gesleurd. U werd naar een basis van Hamas gebracht waar u in een kamer acht uur lang werd vastgehouden. U kwam vrij na een telefonisch contact tussen uw vader en diegene die u opgesloten had. In 2013 verspreidde u samen met zes of zeven vrienden van uw klas, op vraag van uw vader, een honderdtal pamfletten over de herdenking van de dood van Yasser Arafat op uw school. Rond juli of augustus 2013 was u samen met uw oom Y. in een wagen onderweg en werden jullie door leden van Hamas gestopt aan een controlepost. Jullie dienden over te stappen in een andere wagen en werden naar de gevangenis Ansar gebracht waar jullie apart werden opgesloten. Na twee dagen opsluiting kwam u vrij en werd er u gezegd dat u geen pamfletten meer mocht verspreiden en uw vader geen zaken meer mocht ondernemen tegen Hamas. In augustus 2014 vroeg u een studiebeurs aan met de bedoeling om in Algerije te gaan studeren. Op 22 januari 2015 vertrok u vanuit Gaza naar Algerije om van de problemen van uw vader verlost te zijn en om er een leven op te bouwen. U verbleef van 29 februari 2015 tot 14 juni 2018 in Algerije waarna u naar België reisde waar u op 27 juli 2018 **een eerste verzoek om internationale bescherming** indiende. Op 29 april 2020 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u het niet aannemelijk kon maken een gegronde vrees voor vervolging te hebben. U tekende hiertegen op 15 mei 2020 beroep aan. Op 22 februari 2021 werd uw beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. Op 11 maart 2021 diende u zonder België verlaten te hebben een **tweede verzoek om internationale bescherming in**. U stelt naar aanleiding van uw tweede verzoek dat uw vader nog steeds door Hamas geviséerd wordt, hij op 8 februari 2021 gearresteerd werd en voor twee weken werd opgesloten.

Ter staving van uw tweede verzoek legde u volgende documenten neer: Een kopie van een loonfiche van uw vader die d.d. 29/02/2021 waarmee u wil aantonen dat uw vader nog steeds voor de Palestijnse autoriteiten werkt, een kopie van een werkzaamheidsattest d.d. 29/02/2021 waarin staat dat uw vader sinds 1 november 2015 werkzaam is bij het nationale veiligheidsapparaat te Ramallah, een kopie van een brief van de Palestinian Liberation Organisation (PLO) d.d. 10/03/2021 waarin staat dat uw vader een actief lid is van de Fatah-beweging, een kopie van een vrijlatingsbrief d.d. 8 februari 2021 waarin staat dat de voorzitter van de militaire rechtbank de vrijlating van uw vader vordert, een kopie van een oproepingsbrief d.d. 15 januari 2021 waarin staat dat uw vader zich dient aan te bieden bij de interne veiligheid en een kopie van een medisch attest d.d. 4 maart 2021 waarin staat dat uw verwondingen op 13 juli 2013 verzorgd werden in kliniek Al-Rahma.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of

voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming hebt uiteengezet, namelijk dat u bij een terugkeer naar Gaza vreest gearresteerd of ontvoerd te worden door Hamas omwille van de loyaliteit van uw vader aan Fatah/Palestijnse autoriteiten. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u het niet aannemelijk maakte een gegronde vrees voor vervolging te hebben en de door u aangehaalde feiten niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

Vooreerst is het merkwaardig dat u pas nadat uw beroep in het kader van uw eerste verzoek op 22 februari 2021 door de RvV verworpen werd, op 2 april 2021, in het kader van uw volgende verzoek, kopieën van een loonfiche (doc 1), een werkzaamheidsattest (doc 2) en een brief van de PLO waarin staat dat uw vader een actief lid is van de Fatah-beweging (doc 3), neerlegt. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat al uw ruzies met uw vader uitgeklaard zijn en hij u daarom geholpen heeft om aan bovenstaande documenten te geraken (DVZ-vragenlijst volgend verzoek; vraag 16), kan niet overtuigen. Immers, nergens in het kader van uw eerste verzoek maakte u gewag dat u ruzie met uw vader zou hebben. Meer nog, in het kader van uw eerste verzoek verklaarde u dat uw vader in uw onderhoud in Gaza voorzag (CGVS 1e verzoek, p6), hij u nadien financieel steunde tijdens uw verblijf in Algerije (CGVS 1e verzoek, p13), u wekelijks contact heeft met hem (CGVS 1e verzoek, p7) en uw vader voor u zelfs in Gaza uw nieuwe identiteitskaart regelde terwijl u in Algerije verbleef (CGVS 1e verzoek, p12). Hoe dan ook, dat uw vader voor de Palestijnse autoriteiten zou werken en lid zou zijn van de Fatah-beweging doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de door u aangehaalde problemen met Hamas –in 2011 werd u acht uren vastgehouden en rond juli of augustus 2013 werd u twee dagen opgesloten door Hamas (CGVS 1e verzoek, p17-18)- zich te ver in de tijd situeren om nog deel uit te maken van uw actuele vrees voor vervolging en u het niet aannemelijk heeft kunnen maken dat de aanrijding van uw broer en de inbeslagname van de taxi van uw vader in verband zouden staan met een vrees voor een terugkeer naar Gaza. Een zienswijze die door het CGVS reeds genoegzaam gemotiveerd werd in het kader van uw eerste verzoek en die in het kader van uw beroep door de RvV werd gevolgd.

Voorts is het bijzonder merkwaardig dat uw vader, terwijl er zich sinds 2013 klaarblijkelijk geen nieuwe feiten hebben voorgedaan – wat betreft de feiten die u sinds 2013 heeft aangehaald heeft u immers niet aannemelijk gemaakt dat deze verband hielden met de achtergrond/activiteiten van uw vader - op 8 februari 2021 **net na** de zitting op 25 januari 2021 voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij een uitspraak werd gedaan over uw beroep, gearresteerd werd en na twee weken werd vrijgelaten (DVZ-vragenlijst volgend verzoek; vraag 18). Dit is een zeer merkwaardige samenloop van omstandigheden. Bijkomend kan erop gewezen worden dat de door u neergelegde documenten –met name de oproepingsbrief en de vrijlatingsbrief - kopieën zijn die gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn. Bovendien, wat betreft de kopie van de vrijlatingsbrief dient opgemerkt te worden dat het document gericht is aan de directeur-generaal van het reclassering en rehabilitatiecentrum en bijgevolg een intern document is, dat normaliter niet in uw bezit kan zijn. Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw vader daadwerkelijk op 8 februari gearresteerd werd.

Wat betreft de door u neergelegde kopie van het medisch attest (doc 6) dient vooreerst te worden opgemerkt dat bij naam van de patiënt de naam van uw vader vermeld wordt met hierbij uw geboortedatum namelijk 1996. Bijgevolg kan ook aan dit document geen bewijswaarde meer gehecht worden. Hoe dan ook werd reeds tijdens uw eerste verzoek besloten dat deze feiten te ver in de tijd zijn gesitueerd om deel uit te maken van uw actuele vrees voor vervolging. U bracht geen elementen aan om deze zienswijze om te buigen. U heeft immers –zoals hierboven werd vastgesteld niet aangetoond dat uw vader daadwerkelijk recentelijk werd gearresteerd.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

In de beslissing naar aanleiding van uw eerste verzoek werd tevens informatie aangereikt over de veiligheidssituatie in Gaza en de toegankelijkheid van de Gazastrook. Voor de volledigheid wordt hierover actuele informatie toegevoegd.

*Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 14 februari 2022**, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_-_gaza_situation_securitaire_20220214.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsvername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.*

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021, relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

Tijdens de verslagperiode was de veiligheidssituatie in de Gazastrook betrekkelijk rustig. Van half augustus tot half september 2021 werd een hervatting van de vijandelijkheden van lage intensiteit waargenomen: er werd een raket afgevuurd, het lanceren van brandballonnen werd hervat en demonstraties bij de grensafscheiding werden gevolgd door geweld. Op 21 augustus raakten ongeveer 40 Palestijnse demonstranten gewond. Medio september werden in het kader van de ontsnapping van Palestijnse gedetineerden uit een Israëlische gevangenis meerdere raketten afgevuurd richting Zuid-Israël. Niemand raakte gewond bij het vergeldingsbombardement op Hamasdoelen.

Er komen nog steeds regelmatig incidenten voor in de bufferzone. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in mei 2021 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofd dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Gaza actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij

de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Gaza. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoonst. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is.

Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Cairo voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.**

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod.

De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische militieën, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah.

Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. .

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

*Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. **Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.** Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.*

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet (schending van de materiële motiveringsverplichting); van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker argumenteert vooreerst dat uit niets blijkt dat verzoeker een ongeloofwaardige verklaring heeft afgelegd in verband met de oproepingsbrief, de vrijlatingsbrief en de arrestatie van verzoekers vader op 8 februari 2021 en stelt dat verwerende partij ten onrechte besluit om verzoeker het nadeel van de twijfel te geven, terwijl hem het voordeel van de twijfel moet worden gegeven. Hij stelt dat het EHRM dit principe van het voordeel van de twijfel bevestigde en citeert uit EHRM, No. 41827/07, 9 maart 2010, *R.C. v. Zweden*. Verzoeker kan niet akkoord gaan met deze beslissing. Vervolgens betoogt verzoeker dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan verwerende partij de verplichting oplegt om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding en dat zij in deze hieraan te kort komt en dat de beslissing dus moet vernietigd worden. Verzoeker meent verder dat de bedreigingen die hij reeds ondergaan heeft, een vervolging uitmaken zoals bedoeld in de Conventie van Genève en artikel 48/3 § 2 van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij vraagt een onmogelijke bewijslast van verzoeker aan wie het voordeel van de twijfel moet worden gegeven. Hij wijst er op dat UNHCR er aan herinnert dat het voor een asielzoeker al te vaak onmogelijk is om elk onderdeel van zijn verhaal te bewijzen en citeert uit het UNHCR "*Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*", December 2011, par. 203.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus betwist verzoeker dat de Gazastrook een veilige regio voor hem zou zijn, precies omwille van de willekeur en wetteloosheid die er heerst. Hij stelt dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger, louter door zijn aanwezigheid aldaar een risico loopt op ernstige schade en verwijst naar https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/palestijns_gebied; <https://chimpreports.com/israeli-ground-offensive-in-gaza-on-table-as-rocket-barrages-continue>; <https://www.amensty.org/en/wp-content/uploads/2021/06/POL1032022021ENGLISH.pdf> vanaf p. 282.

Verzoeker vraagt in hoofddeorde hem te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus te willen toekennen en in uiterst ondergeschikte orde beslissing te vernietigen met een verwijzing naar het CGVS teneinde bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en het bewijs van onvermogen toe aan het verzoekschrift.

3. Nieuwe elementen

3.1. Verwerende partij legt op 19 september 2022 een aanvullende nota neer waarbij, in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: COI Focus “*Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire*” van 26 augustus 2022 (internetlink) en een artikel van Egypt Today, getiteld “*Opened for 6 consecutive months: Rafah Border continues to receive humanitarian cases, aid*” van 16 november 2022 (internetlink).

3.2. Verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer waaraan een attest van klinisch psycholoog W.M. van 13 mei 2022 en een document met de titel “*Bescheinigung über Krankenhausbehandlung*” van 2 februari 2022 wordt toegevoegd.

4. Beoordeling

4.1. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2, van de Asielprocedurerichtlijn. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de formulering van artikel 40 van deze Richtlijn geen verduidelijking van het begrip “*nieuwe elementen of bevindingen*” ter staving van een volgend verzoek bevat. De Raad dient rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie aan deze bepaling van het Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, *Küçükdeveci*, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, par. 21).

In zijn arrest LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid oordeelde het Hof van Justitie dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Asielprocedurerichtlijn, in een behandeling in twee stappen voorziet van volgende verzoeken, waarbij in een eerste stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in een tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat op zijn beurt een eerste fase of voorafgaand onderzoek “*om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn voorgelegd in verband met de vraag of hij krachtens de Kwalificatierichtlijn in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet*” (HvJ, C-921/19, *LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, 10 juni 2021, punt 36). Slechts indien dit daadwerkelijk het geval is wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgend verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Asielprocedurerichtlijn “*teneinde na te gaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet*” (HvJ, C-921/19, *LH*

tegen *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, 10 juni 2021, punt 37). Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward. Het Hof wijst er verder op dat de Asielprocedurerichtlijn geen enkel onderscheid maakt tussen een eerste en een volgend verzoek om internationale bescherming wat betreft de aard van de elementen of bevindingen die kunnen aantonen dat de verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt en dat dus ook in het geval van een volgend verzoek de beoordeling hiervan moet worden verricht overeenkomstig artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof herinnert er ook aan dat het niet noodzakelijk is dat de lidstaat ervan overtuigd is dat het nieuwe document het volgende verzoek afdoende staft opdat de overlegging van een dergelijk document ertoe kan leiden dat overeenkomstig artikel 40, lid 3, van Richtlijn 2013/32 het verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig hoofdstuk II van deze richtlijn, maar het volstaat dat dit document de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoeker krachtens Richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet.

Het Hof preciseerde verder dat het begrip nieuwe elementen of bevindingen die aan de orde zijn gekomen of door de verzoeker zijn voorgelegd in de zin van artikel 40, leden 2 en 3 van deze richtlijn de elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorige verzoek om internationale bescherming, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden voor de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ, C-18/20, XV in *tegenwoordigheid van Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, 9 september 2021, punt 44). Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of bevindingen dient beperkt te blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop de beslissing – die kracht van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ, C-18/20, 9 september 2021, punt 42 en HvJ, C-921/19, 10 juni 2021, punt 50). De uitlegging die zou inhouden dat elk volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden op de enkele grond dat het is gebaseerd op elementen of bevindingen die de verzoeker ter ondersteuning van zijn vorig verzoek had kunnen voorleggen, zou volgens het Hof verder gaan dan noodzakelijk is om de eerbieding van het beginsel van het gezag van gewijsde te waarborgen en zou afbreuk doen aan een behoorlijk en volledig onderzoek van de situatie van verzoeker (HvJ, C-18/20, 9 september 2021, punt 43).

4.2. Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen op 29 april 2020. In deze beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker niet aannemelijk maakte dat er zijn hoofde sprake was van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade omdat (i) de door hem aangehaalde feiten niet als bewezen kunnen worden beschouwd vermits (i) verzoeker geen enkel overtuigend begin van bewijs levert noch van het werk dat zijn vader voor de Palestijnse autoriteiten tot 2007 zou uitgevoerd hebben, noch van de politieke activiteiten die zijn vader voor Fatah zou hebben uitgeoefend waardoor aan de geloofwaardigheid ervan kan getwijfeld worden (ii) dit ook blijkt uit de tegenstrijdigheden tussen zijn opeenvolgende verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS, nu hij bij de DVZ verklaarde dat Hamas tijdens zijn opsluiting in maart 2011 informatie wou over de functie en activiteiten van zijn vader en hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat Hamas hem geen reden gaf voor zijn ontvoering en zij niet wisten wat zij van hem wilden en hij bij de DVZ verklaarde dat hij werd ontvoerd terwijl hij onderweg was naar school terwijl hij bij het CGVS verklaarde dat hij ontvoerd werd toen hij, na school, naar huis onderweg was, (iii) wat er ook van zij, de door hem aangehaalde ontvoering in 2011 en arrestatie in 2013 te ver in de tijd gesitueerd zijn om nog deel uit te maken van zijn actuele vrees voor vervolging, nu hij na zijn arrestatie in augustus 2013 thuis bleef wonen en zijn leven hervatte tot zijn vertrek naar Algerije in januari 2015, hij na augustus 2013 niets meer hoorde van Hamas, en hij, niettegenstaande hij verklaarde ernstig te zijn gefolterd in 2013, nog naar Gaza wou terugkeren in 2017, welke houding niet in overeenstemming te brengen is met die van iemand die een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, (iv) zijn verklaringen dat zijn broer M. in oktober 2017 door Hamas werd aangereden en de wagen van zijn vader in beslag werd genomen loze beweringen zijn die hij niet weet te staven en hij weliswaar verklaarde dat de aanrijding van zijn broer te maken zou hebben met een nieuw probleem tussen Hamas en zijn vader maar hier niets wist over te vertellen en dit evenmin heeft proberen te achterhalen wat blijkt geeft van een gebrek aan interesse die haaks staat op een vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade, (v) zijn verklaring dat zijn vader door Hamas niet werd toegelaten om met een taxi te werken niet voldoende zwaarwichtig is en hij zelf aangaf dat het in Gaza verboden is om een dubbele job uit te oefenen en zijn verklaring dat zijn vader misschien sterker zou gecontroleerd worden omwille van zijn Fatah achtergrond een loze uitspraak is die hij verder niet concretiseert, (vi) de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet kunnen ombuigen. Verder

oordeelde de commissaris-generaal dat uit zijn eigen verklaringen bleek dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is; dat het op dat ogenblik mogelijk was om naar Gaza terug te keren en dat verzoeker naliet het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt werd, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Gaza en het CGVS evenmin beschikte over elementen die er op wezen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestonden die er toe leidden dat hij een verhoogd risico liep om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In zijn arrest van 22 februari 2022 bevestigde de Raad bovenstaande bevindingen. De Raad hechtte geen geloof aan de door verzoeker voorgehouden vrees om bij terugkeer naar Gaza te worden ontvoerd, gearresteerd of verwond door Hamas omwille van de loyaliteit van zijn vader aan Fatah en dat niet kon blijken dat hij actueel een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van de door hem aangehaalde feiten in het verleden. De Raad stelde in dit arrest vast dat uit de door verzoeker in het kader van de beroepsprocedure aangebrachte video met betrekking tot zijn broer niet kon worden opgemaakt om welke persoon het ging. De Raad wees er ook op dat het gegeven dat verzoekers broer in 2017 als gevolg van een aanrijding in het ziekenhuis zou zijn beland op zich niet betwist werd maar dat hij niet aannemelijk heeft kunnen maken dat Hamas hier achter zat en dat er een verband zou zijn tussen deze aanrijding en de activiteiten van zijn vader voor Fatah.

Bij de indiening van zijn volgend verzoek om internationale bescherming verklaart verzoeker dat zijn problemen nog steeds actueel zijn en dat zijn vader wordt vervolgd en geïsoleerd door Hamas. Hij verklaart op 2 april 2021 dat zijn vader ongeveer een maand eerder door Hamas gearresteerd werd en ongeveer twee weken opgesloten was in Ansar, dat Gaza werkt als een semi-staat en als een jungle en dat de hele familie moeilijkheden krijgt als iemand van de familie iets verkeerd doet. Hij verklaart ook dat de laatste twee maanden de band met zijn vader verbeterd is en dat *“alle ruzie’s zijn inmiddels uitgeklaard. Daarom heeft hij mij geholpen die documenten te bemachtigen. Eerst wou ik dat niet doen maar ik heb hem uiteindelijk toch op andere gedachten kunnen brengen”* (vragenlijst volgend verzoek, punt 16). Hij legt ter staving van zijn volgend verzoek volgende documenten neer: (1) een kopie van een loonfiche van de Palestijnse Nationale Autoriteit voor de heer A.N.K.A. voor de maand februari 2021, dd. 29 februari 2021, (2) een kopie van een brief van de Palestijnse Nationale Autoriteit van 29 februari 2021 met betrekking tot A.N.K.A.A., waarin wordt vermeld dat deze persoon staatswerknemer is en sinds 1 november 2005 bij het nationale staatsapparaat in Ramallah werkzaam is; (3) een kopie van een brief van de Palestijnse Bevrijdingsorganisatie, Regio Oost-Gaza van 10 maart 2021, waarin wordt gemeld dat de heer A.A.A. actief lid is van de Fatah-beweging van president Mahmoud Abbas, hij verschillende keren is onderworpen aan politieke arrestaties en dat het document op zijn verzoek is gegeven; (4) een kopie van een document van de Palestijnse Nationale Autoriteit, Militair Gerecht van 8 februari 2021, waarin de vrijlating wordt bevolen van A.N.K.A.A.; (5) een oproepingsbrief van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en Nationale Veiligheid aan A.N.K.A.A. om op 15 januari 2021 naar het hoofdkwartier Qaser al-Hakem te komen en (6) een kopie van een document van de Kliniek al-Rahma van 4 maart 2021 met betrekking tot patiënt A.N.K.A.A., waarin wordt gesteld dat *“bovengenoemde kwam bij ons met een wond en sporen van mishandeling op zijn gezicht, en we hebben hem op 13/7/2013 de wond gehecht”*.

De Raad wijst er op dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

Na grondige analyse van verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten, komt de Raad tot de vaststelling dat verzoekers verklaringen geen ander licht werpen op de reeds gemaakte beoordeling van zijn voorgehouden problemen omwille van de activiteiten van zijn vader voor de Palestijnse autoriteiten en voor Fatah, nu hij hierover enkel verklaart dat zijn problemen nog steeds actueel zijn maar verder geen enkele toelichting geeft die een ander licht kan werpen op de vastgestelde tegenstrijdigheden in het kader van zijn vorig verzoek. De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar een aantal documenten neerlegt waarmee hij wil aantonen dat zijn vader voor de Palestijnse Autoriteit werkte en voor de PLO en dit als dusdanig nieuwe documenten zijn waarop hij zich niet heeft beroepen bij zijn

eerste verzoek maar dat deze documenten de kans niet aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de documenten die betrekking hebben op de activiteiten van verzoekers vader voor de Palestijnse Autoriteit dateren van kort na het arrest van de Raad van 22 februari 2022, waarin werd vastgesteld dat verzoeker geen enkel begin van bewijs kon voorleggen met betrekking tot de activiteiten van zijn vader, terwijl zijn beweerde problemen met Hamas in 2011 en 2013 hieraan gelinkt zouden zijn. Zoals reeds aangehaald verklaart verzoeker bij de indiening van zijn volgend verzoek dat de band met zijn vader zeer recent verbeterde en dat al hun ruzies zijn beëindigd en hij daarom heeft besloten om verzoeker te helpen om die documenten te bemachtigen. Zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing heeft verzoeker evenwel in het kader van zijn eerste verzoek nooit melding gemaakt van het feit dat hij ruzie zou gehad hebben met zijn vader en dat dit de reden zou geweest zijn waarom hij geen documenten met betrekking tot de activiteiten van zijn vader kon voorleggen. Integendeel blijkt uit zijn verklaringen afgelegd in het kader van zijn vorig verzoek dat zijn vader hem steeds financieel steunde, ook toen hij in Algerije verbleef en hij wekelijks met hem contact had. Het is dan ook zeer merkwaardig dat verzoeker de voormelde documenten met betrekking tot de activiteiten van verzoekers vader twee maanden na het arrest van de Raad van 22 februari 2022 plots wel kan voorleggen. Verzoekers verklaring dat zijn ruzie met zijn vader recent werd beëindigd, kan om de hogervermelde redenen niet overtuigen. Verder stelt de Raad vast dat de neergelegde documenten allen kopieën zijn en dat de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan en dat verzoeker zelf verklaarde dat *“al de originele documenten liggen nog in Gaza. Ze opsturen met de post, neemt veel tijd in beslag”* (verklaring volgend verzoek, punt 18). Hieruit volgt dat verzoeker zelf aangeeft dat hij weet waar de originele documenten zijn en dat de enige reden waarom hij ze niet voorlegde bij zijn verklaring volgend verzoek is dat het veel tijd kost om ze op te sturen met de post. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker nalaat de originele documenten voor te leggen op een later tijdstip bij verwerende partij en deze documenten evenmin voorlegt in de loop van de procedure bij de Raad, terwijl de bestreden beslissing pas op 7 maart 2022 werd genomen en de zitting bij de Raad in het kader van zijn volgend verzoek plaatsvond op 29 september 2022, zodat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat verzoeker over voldoende tijd beschikte om deze documenten per post te laten opsturen. In het licht van het voorgaande stelt de Raad vast dat bijgevolg de bewijswaarde van de door verzoeker neergelegde documenten zeer gering is. Voorts stelt de Raad ook vast, in navolging van de bestreden beslissing, dat hoe dan ook verzoeker hiermee niet aantoonde dat de door verzoeker aangehaalde feiten die op hemzelf betrekking hebben en die plaatsvonden in 2011 en 2013 zich niet te ver in de tijd situeren om nog deel uit te maken van zijn actuele vrees voor vervolging en hij het verder niet aannemelijk heeft kunnen maken dat de aanrijding van zijn broer en de inbeslagname van de taxi van zijn vader in verband zouden staan met een vrees voor een terugkeer naar Gaza, zoals in het kader van zijn vorig verzoek werd geoordeeld door de Raad.

Verder stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing, ook vast dat het door verzoeker neergelegde medisch attest van de kliniek al-Rahma betrekking heeft op verzoekers vader en niet op verzoeker, maar wel verzoekers geboortedatum vermeldt. In zoverre verzoeker dit document voorlegt ter staving van zijn verklaringen over zijn arrestatie en mishandelingen door Hamas die hij in 2013 beweerdelijk onderging, kan aan dit document, zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing, gelet op de inhoud ervan, geen enkele bewijswaarde worden gehecht.

Verder blijkt de timing van de door verzoeker aangehaalde arrestatie van verzoekers vader dermate merkwaardig en de inhoud en vorm van de door verzoeker neergelegde documenten met betrekking tot de oproeping en vrijlating van verzoekers vader op 8 februari 2021 dusdanig dat er weinig of geen bewijswaarde aan kan worden gehecht zodat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn vader daadwerkelijk op 8 februari 2021 werd gearresteerd. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Voorts is het bijzonder merkwaardig dat uw vader, terwijl er zich sinds 2013 klaarblijkelijk geen nieuwe feiten hebben voorgedaan – wat betreft de feiten die u sinds 2013 heeft aangehaald heeft u immers niet aannemelijk gemaakt dat deze verband hielden met de achtergrond/activiteiten van uw vader - op 8 februari 2021 **net na** de zitting op 25 januari 2021 voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij een uitspraak werd gedaan over uw beroep, gearresteerd werd en na twee weken werd vrijgelaten (DVZ-vragenlijst volgend verzoek; vraag 18). Dit is een zeer merkwaardige samenloop van omstandigheden.*

Bijkomend kan erop gewezen worden dat de door u neergelegde documenten –met name de oproepingsbrief en de vrijlatingsbrief - kopieën zijn die gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn. Bovendien, wat betreft de kopie van de vrijlatingsbrief dient opgemerkt te worden dat het document gericht is aan de directeur-generaal van het reclassering en rehabilitatiecentrum en bijgevolg een intern document is, dat normaliter niet in uw bezit kan zijn. Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten

dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw vader daadwerkelijk op 8 februari gearresteerd werd." Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat uit niets blijkt dat hij een ongeloofwaardige verklaring heeft afgelegd in verband met de oproepingsbrief en vrijlatingsbrief aangaande de arrestatie van zijn vader op 8 februari 2021, gaat verzoeker gemakshalve voorbij aan de inhoudelijke beoordeling van het document gericht aan de directeur-generaal van het Reclassering en Rehabilitatiecentrum, waaruit blijkt dat het om een intern document gaat, dat normaliter niet in zijn bezit kan zijn en hij verder ook geen verklaring biedt over hoe dit document in zijn bezit is gekomen. Met dergelijk algemeen betoog maakt verzoeker in elk geval de arrestatie van zijn vader op 8 februari 2021 niet aannemelijk en evenmin dat hij daardoor persoonlijk gevisieerd wordt door Hamas.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers louter theoretische betoog met betrekking tot het voordeel van de twijfel en de bewijslast in asielzaken kan geen ander licht werpen op de motieven in de bestreden beslissing en bovenstaande analyse en is bijgevolg niet dienstig.

De Raad kan verder slechts vaststellen dat verzoeker geen ernstig verweer voert met betrekking tot de motieven in de bestreden beslissing in zake de door verzoeker aangehaalde nieuwe elementen inzake zijn vrees voor vervolging of ernstige schade door Hamas omwille van de activiteiten van zijn vader. In zijn verzoekschrift blijft verzoeker in wezen steken in het louter volharden in zijn reeds beoordeelde vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de door verzoeker voorgelegde nieuwe elementen met betrekking op zijn beweerde vrees voor Hamas omwille van de activiteiten van zijn vader en het verspreiden van pamfletten niet kunnen beschouwd worden als elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

4.3. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing geen actuele beoordeling wordt gemaakt van verzoekers nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet, maar enkel met betrekking tot artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

4.3.1. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet rekening worden gehouden met het arrest Elgafaji waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties. In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden ((HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, punt 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, punt 30). De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken

gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, punt 39)

4.3.2. De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Uit de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 26 augustus 2022 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortievuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggeschoefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie 'Operatie Beschermde Rand' startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007; maar ook in mei 2021, toen Israël opnieuw overging tot intense bombardementen in de operatie 'Gardiens des murs'.

Sinds 15 mei 2018, de datum waarop Hamas en Israël informele onderhandelingen gestart zijn, is het geweld aan Palestijnse zijde (grensgeweld, ballon- en raketaanvallen) gereactiveerd, telkens Hamas van mening is dat Israël zijn verplichtingen niet nakomt. Dit geweld wordt beantwoord met Israëlische represailles in de vorm van luchtbombardementen in combinatie met economische restricties.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade werd aangericht en gewonden vielen.

Een volgende escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020, onder meer door het oplaten van zogenaamde brandballonnen. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël hebben getroffen om de Covid-19-pandemie te bestrijden, zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021 relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerden de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op na verschillende maanden van kalmte in de Palestijnse gebieden. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad.

Na raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het

staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade. De periode tussen 1 augustus 2021 en 31 januari 2022 wordt in het algemeen gekenmerkt door een relatieve kalmte. Er werden vijandelijkheden van lage intensiteit gerapporteerd tussen midden augustus en midden september 2021 maar in de maanden oktober, november en december 2021 werden geen noemenswaardige incidenten gerapporteerd (COI Focus, 14 februari 2022, p. 15-16). Op 1 januari 2022 werden twee raketten afgevuurd naar Israël die in de zee terechtkomen. Dit wordt toegeschreven aan een technisch probleem maar worden door Israël gezien als een provocatie waarop Hamas doelwitten worden gebombardeerd, waarin 3 Palestijnen gewond raken. In 2021 overlijdt het merendeel van de Palestijnse slachtoffers tijdens de luchtaanvallen van Israël in de oorlog van mei 2021 (COI Focus 14 februari 2022, p. 25).

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (*“zone-tampon”*), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering. Van 11 tot 24 januari 2022 worden volgens OCHA regelmatig waarschuwingsschoten gelost door de Israëlische troepen in de nabijheid van de bufferzone of de kust om toegangsbeperkingen te laten respecteren, maar hierbij wordt niemand gewond (COI Focus, 14 februari 2022, p. 21). Er vonden opnieuw vijandelijkheden plaats in de periode tussen 18 tot 23 april en 16 tot 19 april 2022, waarbij aan Palestijnse kant vooral doelwitten van Hamas in het zuiden van Gaza werden geviserd door het Israëlische leger maar met lage intensiteit en er vielen geen slachtoffers (COI Focus, p. 14-15).

Er vond een hevige escalatie plaats van het conflict in de Gazastrook plaats van 5 tot 7 augustus 2022. Met de operatie *“Emerging Dawn”*, die volgde op toenemende spanningen in de Westelijke Jordaanoever, richtte het Israëlische leger zich specifiek op de Palestijnse Islamitische Jihad (PIJ) in de Gazastrook, een nationalistische organisatie die de gewapende strijd wil doen herleven wordt gesteund door Iran en gekend is omwille van zijn radicale anti-Israël houding (COI Focus, p. 19).

Israël beschuldigde PIJ ervan de spanningen in de Westelijke Jordaanoever te laten escaleren nadat de verantwoordelijk van PIJ in de Westelijke Jordaanoever was gearresteerd (COI Focus, p. 16) en verklaarde dat een preventieve aanval nodig was om een dreigende aanval op Israëlische burgers te voorkomen. De aanval van Israël lokte raketaanvallen uit op Israëlisch grondgebied, die werd opgeëist door PIJ, de Abu Ali Mustafa brigades, de gewapende vleugel van het Volksfront voor de bevrijding van Palestina (PFLP) en de gewapende vleugel van de Volksverzetscomités. Hamas nam niet deel aan de beschietingen en was ook geen doelwit van PIJ. Tijdens deze escalatie van geweld werden volgens cijfers van OHCHR 49 Palestijnen gedood, waaronder 22 burgers en raakten 360 personen gewond, waarbij de cijfers het aantal burgers en strijders niet specificeren (COI Focus, p. 17). Er werden 1.862 woning units beschadigd, waarvan 18 volledig verwoest werden en 68 zwaar beschadigd. De door verzoeker in het verzoekschrift geciteerde landeninformatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Gaza en de incidenten in juni en september 2021 en in de periode december 2021 tot januari 2022, ligt in dezelfde lijn als en dateert van voor de informatie waarop bovenstaande analyse is gebaseerd.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is. Evenwel blijkt actueel geen sprake van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten viseert, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, heden neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. De Raad betwist niet dat momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, maar hij is van mening dat, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, niet kan worden geconcludeerd dat er in Gaza actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Het is evenwel onmiskenbaar zo dat de veiligheidssituatie in Gaza nog steeds precair, volatiel, complex, problematisch en ernstig is en dat de situatie in Gaza nog steeds gekenmerkt wordt door willekeurig

geweld. Bijgevolg bevindt verzoeker zich in de tweede hypothese zoals geïdentificeerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie en moet worden nagegaan of er voor hem persoonlijke omstandigheden voorhanden zijn die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precare socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. De Raad herinnert er aan dat het Hof van Justitie er op wees dat het begrip “*ernstige en individuele bedreiging*” tegen het leven of de persoon van diegene die om subsidiaire bescherming verzoekt in de zin van artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn ruim moet worden uitgelegd (HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., punt 39).

Met betrekking tot verzoekers persoonlijke omstandigheden wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Gaza actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Gaza. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”*

De Raad stelt vast dat verzoeker ter terechtzitting een aanvullende nota neerlegt waaraan een attest van een klinisch psycholoog van 13 mei 2022 wordt gehecht waarin een beknopte diagnose op basis van drie consultaties wordt gesteld en waarin onder meer melding wordt gemaakt van elementen van PTSD, en psychotische fenomenologie en therapeutische begeleiding wordt aangeraden. Daarnaast legt verzoeker ook een document neer met de titel “*Bescheinigung über Krankenhausbehandlung*” van 2 februari 2022. De Raad stelt vast dat het attest van de klinisch psycholoog is opgesteld op basis van 3 consultaties en een vrij summiere beschrijving biedt van verzoekers psychologische problemen. Het in het Duits opgestelde document is afkomstig van het Zentrum für Psychiatrie Emmendingen en bevestigt dat verzoeker in dit Psychiatrisch centrum werd opgenomen van 29 januari 2022 tot 2 februari 2022 en dat er in wordt gesteld dat hij werd opgenomen wegens een acuut gevaar voor zichzelf en mogelijk voor anderen met vermoedelijke psychose en wordt als diagnose vermeld: “*acute schizofreniforme psychotische stoornis*”. De Raad stelt vooreerst vast dat uit de door verzoeker neergelegde documenten blijkt dat verzoeker mogelijk met ernstige psychologische problemen kampt en dat de Belgische psycholoog therapeutische begeleiding noodzakelijk acht maar dat dit bemoeilijkt wordt door een gebrek aan stabiliteit. Verzoeker bevestigt ter terechtzitting dat hij in Duitsland werd aangehouden door de politie en in een instelling werd opgenomen en vertoont ter terechtzitting gedrag dat gelijkaardig is zoals beschreven in het door verzoeker neergelegde Duitse document. Verwerende partij gedraagt zich ter terechtzitting, wat het in het Duits opgestelde document betreft, naar de wijsheid van de Raad.

De door verzoeker neergelegde documenten dateren van februari en mei 2022, hetzij na het interview door de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Het attest van zijn psycholoog dateert van na de datum waarop de bestreden beslissing werd genomen en het op 18 maart 2022 ingediende beroep bij de Raad. De Raad stelt vast dat het psychologische attest van mei 2022 vrij summier is, maar is van oordeel dat het attest, samen gelezen met het document van het Psychiatrisch Zentrum Emmenden een ernstige indicatie is dat verzoeker met ernstige psychologische problemen te kampen heeft. De Raad is van oordeel dat deze elementen minstens een indicatie zijn van verzoekers kwetsbaar profiel in het licht van de actuele situatie in Gaza en het daar aanwezige willekeurig geweld, die *in casu* tot grote voorzichtigheid noopt bij de beoordeling van het volgend verzoek. Verder stelt de Raad ook vast dat geen actuele beoordeling werd gemaakt van verzoekers individuele socio-economische omstandigheden in Gaza en hij niet werd gehoord door verwerende partij met betrekking tot zijn persoonlijke omstandigheden in het licht van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zo ten tijde van het interview door de Dienst Vreemdelingenzaken op 2 april 2021 verzoeker niet aantoonde dat er persoonlijke omstandigheden voorhanden waren die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, kan heden, gelet op het voorgaande en de huidige situatie in Gaza en gelet op het gebrek aan

onderzoeksbevoegdheid en de beperkingen aan de ondervraging ter terechtzitting van de Raad, niet zonder meer besloten worden dat dit het geval is zonder verder onderzoek.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Aldus dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 7 maart 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET